

Barken "Charlotte" var på vej fra Marseille til Athen i Regnvej og høj, grå sø efter en storm. Den lille skibsdreng, der hed Simon, stod på det våde, gyngende dæk, holdt sig fast ved et vant, og så op mod de drivende skyer og mod stormastens bramsejlsrå. En fugl, der havde søgt tilflugt oppe på råen, havde fået fødderne indviklet i noget løst taklegarn i et af faldene og kæmpede nu, højt deroppe, forgæves for at blive fri. Drengen kunne fra dækket se den slå med vingerne og dreje hovedet fra side til side... den stumme kamp på liv og død deroppe holdt ham fængslet i mere end en time, som om han selv havde haft del i den. Han grundede på, hvad slags fugl, det vel kunne være. I de sidste dage havde mangfoldige trækfugle en kort stund slået sig ned i barkens rigning... og han troede næsten, at dette var en vandrefalk. Han kom i tanker om, at han engang for mange år siden i sit eget land, ikke langt fra sit Hjem, havde set en vandrefalk på ganske nært hold, den sad på en sten og fløj lige lodret i vejret, da han kom hen til den. Måske var det den selvsamme fugl. Han tænkte: Den falk er ligesom jeg. Dengang var den der, og nu er den her.

Med den tanke, klatrer Simon op i rigningen og hjælper fuglen fri. Den når dog lige at hakke ham i fingeren, så blodet flyder. Så giver han den et gok i hovedet, og klatrer ned igen med fuglen under blusen. Fuglen kom sig efter slaget, og flyver væk. Efterfølgende får Simon hyre på et nyt skib: "Hebe". Han skyder i vejret og bliver stærk og sværlemmet, så da "Hebe" kommer til sildemarkedet i Bodø er han ikke længere en lille dreng, men en ung mand:

Til de store sildemarkeder i Bodø kom skibe fra alle verdenshjørner. Her mødtes svenske, finske, danske og russiske både, en hel skov af master, og på landjorden var der en vældig, urolig livsudfoldelse, i mange sprog og med store vilde slagsmål. På kysten var boder slået op, med varer af alle slags, og handelsmænd af mange nationaliteter, og lapperne, - små, gule mennesker med skæve øjne og lydløse i alle deres bevægelser, - som Simon aldrig før havde set, kom ned til skibene, for at sælge perlebroderede lædervarer, og knapper og knivskafter af rensdyrhorn. Det var tidligt i maj. Himlen og havet var så blændende lyse og klare, at det var svært at få øjnene oppe imod dem, - salte, uendelige og fyldte med fugleskrig, som om nogen uafsladelig hvæssede store knive, til alle sider og højt oppe i æteren... En aften var han i byen med landlov, og gik op til en af boderne, hvor en lille, russisk købmand, en jøde, solgte guldure. Simon så længe på ure af forskellig størrelse, men købte ikke noget af dem. Den gamle handelsmand havde adskillige andre varer, og mellem dem en kasse appelsiner. Simon havde smagt appelsiner på sine togter, han købte en og tog den med sig. Han tænkte at han ville gå op på en bakke, hvorfra han kunne se havet, og spise den der.

Inden han får spist sin appelsin dukker pigen Nora op. Simon giver hende en bid af appelsinen. Men det koster et kys. Hun når dog ikke at give kysset til Simon, da det unge par bliver forstyrret af hendes far. Aftalen bliver, at Nora og Simon skal mødes næste aften. Der sker dog en hel masse inden parret bliver forenet:

Næste aften måtte han blive om bord, fordi de andre folk fra skibet skulle i land, og det tog han sig heller ikke nær af. Han tænkte sig, at han ville sidde på dækket med skibshunden, der hed "Alert", og give sig god tid til at øve sig i at spille på en harmonika, som han for nogen tid siden havde købt... Himlen var så lys, at månen slet ikke syntes at behøves deroppe, det var, som om den var kommet derop af eget lune. Den var rund, stille og hovmodig. Idet han stod og så på den, gik det op for ham, at han måtte i Land, om det så skulle koste ham livet. Men han vidste ikke, hvordan han skulle komme der, siden de andre jo havde taget jollen med sig. Han stod i lang tid ubevægelig på dækket, en lille ensom figur af en skibsdreng på et skib, indtil han fik øje på en jolle, der blev roet mod land fra et skib længere ude, og råbte den an. Det var folk fra en russisk skonnert, som hed "Anna", der skulle ind på kysten i aften... Simon tænkte: "Disse folk fra "Anna" tror, at jeg skal i land på pigesjov," og han følte med stolthed, at de havde ret, men at de på samme tid dog tog helt fejl, og ikke vidste besked med det der virkelig betød noget her i verden.

Simon følges med russerne i land, og gør dem selskab til at starte med:

Da de kom op i byen, indbød de ham til at gå ind i en bod og drikke med dem, og han kunne ikke sige nej, eftersom de jo havde hjulpet ham i land. En af russerne var en kæmpe, så stor og svær som en bjørn, han fortalte Simon, at han hed Ivan. Han blev lige straks ganske beruset, og faldt over drengen med bjørnevenlighed, klappede ham på ryggen, smilte og lo ham op i ansigtet, forærede ham en guldurkæde og kyssede ham til sidst på begge kinder. Derved kom Simon til at tænke på, at han selv også måtte give Nora en foræring, når de sås igen, og så snart han kunne komme bort fra russerne, gik han op til den bod, han kendte, og købte der et lille, blåt silketørklæde, der havde samme farve som hendes øjne... Det var en lørdag aften, og der var folk overalt i de snævre gyder mellem husene. De kom drivende enkeltvis eller i lange rækker med hinanden under armen, nogle af dem sang højt, og de var alle opsatte på at få noget ud af deres fyraften.

Simon farer vild i mylderet og møder Ivan igen:

I et smalt stræde mellem to træhuse rendte han lige i en stor mand og så, at det igen var Ivan. Russeren slog sine arme omkring drengen og holdt ham som i en skruestik. "Godt, godt!" lallede han henrykt. "Nu har jeg dig igen, min lille kylling. jeg har søgt dig allevegne, og stakkels Ivan græd, fordi hans ven var borte." "Lad mig gå, Ivan," råbte drengen. "Oho!" sagde Ivan. "Javel, nu går vi sammen, og jeg skal nok se til, at du får alt, hvad du vil have. Mit hjerte og mine penge er dine, bare dine, gør med dem, hvad du vil. Jeg har også engang været seksten år, et lille Guds lam, og jeg skal blive det en gang til i nat." "Lad mig gå!" råbte Simon igen. "Jeg har hastværk!" Ivan pressede ham til sig, så det værkede i drengen, og famlede med sin anden hånd over ham. "Ja vist, ja vist," sagde han, "stol nu på mig, min elskede lille ven, ingenting i verden skal skille os to ad. Hør kun, der kommer de andre, - vi skal få sådan en nat sammen at du skal huske den, når du er en gammel bedstefader." Pludselig knugede han drengen tæt ind til sig, som en bjørn, der bærer et lam bort, og kyssede ham midt på munden. Den afskyelige fornemmelse af mandlig legemsvarme, og den vældige krops vægt, gjorde den magre dreng vild af skræk og modbydelighed.

Mødet med Ivan får et dødeligt udfald:

Han tænkte på Nora, der nu ventede på ham bag gærden, et slankt lille skib i den disede luft, og på sig selv, midt i et loddent dyrs hede omfavelse. Han slog Ivan med al sin magt. "Jeg slår dig ihjel, Ivan," råbte han, "hvis du ikke lader mig gå." "Aa, du skal se at du vil takke mig, inden vi er færdige," sagde Ivan og gav sig til at synge. Simon famlede i lommen efter sin kniv og fik den åbnet med den ene hånd, han kunne ikke få armen op, men drev i vildt raseri kniven lige til skæftet ind under den store mands arm. Næsten øjeblikkelig følte han det varme blod løbe ned i sit ærme. Ivan standsede midt i sangen, gav to lange, dybe grynt fra sig og tumlede i næste nu ned på knæene. "Stakkels Ivan! stakkels Ivan!" klagede han, og faldt lige på sit ansigt. I dette øjeblik hørte Simon de andre søfolk fra "Anna" komme om et hjørne af gyden, syngende af fuld hals. Han stod et minut ganske stille, så tørrede han kniven af i Ivans klæder og så i det samme, hvordan blodet samlede sig i en mørk pøl under den svære krop. Så løb han.

I sin flugt genkender Simon pludselig stedet han var dagen før, og det lykkedes at komme frem til Nora:

Den lille pige så ned på ham. "God aften, Simon," sagde hun med sin lille, sikre stemme, "jeg har stået her længe og ventet på dig," og efter en pause tilføjede hun: "Jeg har spist appelsinen." "Nora!" udbrød drengen, "jeg har slået en mand ihjel!" Hun stirrede på ham, men rørte sig ikke. "Hvorfor slog du ham ihjel?" spurgte hun ham lidt efter. "For at komme her," sagde Simon, "fordi han ville holde på mig. Men han var min Ven." Han kom langsomt på benene. "Han elskede mig!" sagde han og brast i gråd. "Ja," sagde Nora langsomt og som i sine egne tanker, "ja, fordi du ville komme her i tide." "Kan du nu skjule mig?"

spurgte han hende, "for de er efter mig." "Nej," sagde Nora. "jeg kan slet ikke skjule dig. Min fader er præsten her i Bodø, og han ville lade dem tage dig, hvis han fik at vide, at du havde slået en mand ihjel." "Hader du mig nu?" spurgte han. "Nej, jeg hader dig ikke," sagde hun, "men læg dine hænder på ryggen." Idet han gjorde, som hun sagde, kom hun lige op til ham, på sin side af havegærdet og slog armene om hans hals. Hun pressede sin unge, slanke krop imod hans mellem gærdestavene, og kyssede ham. Drengen følte hendes ansigt, der var blidt og køligt som fuldmånen selv, på sit eget, og da hun slap ham igen, svimlede han, og vidste ikke om kysset havde varet et sekund eller en time.

Simon må flygte videre ud i natten. Der møder han troldkvinden, Sunniva. Hun fører ham videre ind i hendes hytte:

Den gamle kones stue var snæver og dunkel, med kun ét lille vindue i væggen, en lygte stod på gulvet og kastede et svagt skær omkring sig. Rummet var fuldt af ulve- og rensdyrhuder, og luften derinde var ram og kvælende. Så snart de var kommet over tærsklen, vendte kvinden sig til Simon og tog ham om hovedet. Hun skilte med sine hårde, krogede hænder hans hår i midten og kæmmede det ned til begge sider, på lappemanér. Så trykkede hun ham en lappehue om ørene og trådte lidt tilbage for at se på ham. "Sæt dig på min skammel der," sagde hun, "men tag først din kniv frem!" Hun var så bydende i holdning og stemme, at drengen ikke kunne andet end lystre hende. Han satte sig på skamlen, men kunne slet ikke tage sine øjne fra hendes brune, flade ansigt, hvori alle de små rynker var som klinede til med fedt og snavs. Mens han sad sådan, hørte han en flok mennesker løbe ned mod hytten og standse uden for den. En af dem slog hårdt på døren, ventede et øjeblik og bankede så igen på den. Den gamle kone lyttede, så stille som en mus. Døren gik op, og to af de russiske søfolk kom og stod i døråbningen, der var andre ansigter, der kiggede over deres skuldre ind i hytten. "Er der kommet nogen ind her?" spurgte de. "Vi er ude efter en mand, som har stukket vor bådsmand ihjel, men han er sluppet fra os. Har du set eller hørt noget her?"

Det lykkedes Sunniva, at få overbevist de russiske sømænd om, at morderen ikke er i hendes hytte. Simon kan dog ikke forstå, hvorfor hun hjælper ham. En morder.

"Ved du det ikke?" svarede hun. "Har du ikke endnu kendt mig igen? Men du husker da i hvert fald den falk, som sad fast i taklegarnet i et af faldene på din bark "Charlotte", da den sejlede i Middelhavet på vej til Athen? Den dag entrede du op i stormastens bramsejlsrå for at hjælpe den ud, i hårdt vejr og høj sø. Den falk var mig..." Hun svøbte en flig af sit skørt omkring tommelfingeren, og bed i den. "Vi glemmer ikke," sagde hun, "jeg huggede dig i tommelfingeren, da du tog mig..." "Så du er sådan en dreng," sagde hun, "som vil slå en mand ihjel, hellere end han vil komme for sent til stævnemøde med sin kæreste? Vi holder sammen, skal jeg sige dig, vi kvindfolk her i verden. Nu skal jeg mærke dig i panden, så at pigerne kan se det på dig. De vil synes godt om dig for det." Hun trak i drengens hår, legede med det og snoede det omkring sin finger. "Hør nu godt efter, min lille Falk," sagde hun. "Min oldesøns svoger ligger i denne time med en båd ved Landingspladsen, han skal bringe en ladning huder ud til en dansk båd. Han kan ro dig hjem igen til dit skib, inden dit mandskab kommer tilbage. "Hebe" letter anker i morgen ved middagstid, gør hun ikke? Men når du er vel om bord, så giv ham din hue med hjem til mig." Hun tog hans kniv op, tørrede den i sit skørt og rakte ham den. "Her er din kniv," sagde hun, "du kommer ikke til at stikke den i flere folk, det får du ikke brug for. Det har fra nu af ingen nød med dig, for du kommer til at sejle på havet som en tro sømand.

Derefter lader Sunniva drengen gå efter hun lige giver ham et slag over øret, som tak for sidst. Og sådan slutter fortællingen:

Således kom skibsdrengen tilbage til sit skib "Hebe", der skulle lette anker næste dag ved middagstid, og levede så længe, at han kunne fortælle denne historie.

(Fra Karen Blixen: Vintereventyr. 1942. Bearbejdet).